

Intervenció de Miquel Iceta
Fórum Europa – Tribuna Catalunya
Dilluns 7 juliol 2014

Agraïments

Molt bon dia, autoritats, senyores i senyors, amigues i amics. Gràcies a tots i totes per la vostra presència tan nombrosa.

En primer lloc, vull agrair al Fórum Europa Tribuna Catalunya, als seus patrocinadors, i al president de Nueva Economía Fórum, José Luis Rodríguez, la seva amable invitació, que em permetrà poder compartir amb tots vostès les meves opinions i les meves propostes sobre el present i futur del PSC i de Catalunya.

I, abans de començar, vull donar les gràcies al Secretari General del meu sindicat, la UGT de Catalunya, Josep Maria Álvarez, per haver acceptat presentar-me i per les seves paraules que mostren de forma inequívoca la llarga amistat que ens uneix.

Raons i objectius pels quals he presentat la meva candidatura a la primera secretaria del PSC

He presentat la meva candidatura a la primera secretaria del PSC perquè considero que puc ser útil al meu partit en aquesta difícil etapa. He pres aquesta decisió perquè estic convençut de la capacitat col·lectiva dels socialistes per superar la situació actual. I perquè crec que estic preparat per encapçalar aquest esforç.

Ho he fet també perquè crec que puc oferir a la política catalana una voluntat de diàleg i entesa avui més necessària que mai. Perquè vull defensar posicions transversals i de seny, capaces de fer-se escoltar en un ambient molt polaritzat que no augura res de bo. Perquè crec que els canvis que la societat catalana reclama, només poden venir de la mà d'una força catalanista i socialista com la que representa el PSC.

El PSC relliga de forma indestruïble dos objectius: la defensa de Catalunya, la seva identitat i el seu autogovern, i el combat permanent per la justícia social. El PSC està disposat a col·laborar amb tothom, des del Govern o des del Parlament, per fer avançar aquests dos objectius. Com ho fem des de molts ajuntaments de Catalunya i, a través de la nostra incidència a la política espanyola i europea, amb el Partit Socialista Obrer Espanyol i el Partit dels Socialistes Europeus.

Vull reivindicar la política, la capacitat col·lectiva de transformar democràticament la realitat. I vull reivindicar la socialdemocràcia com a eina de transformació profunda de la societat. Sóc reformista. I crec que un esforç continuat de reformes transforma la realitat de forma més eficaç que l'apel·lació permanent a canvis radicals que gairebé mai es produeixen. I que de vegades, quan es produeixen, acaben traint els ideals que els alimentaven.

El meu pla de treball estarà molt marcat pel calendari polític. Primer, Congrés del PSC. Després, Congrés del PSOE.

Després de l'estiu, el període que va des de la celebració de la Diada al 9 de novembre.

Vull ser molt clar al respecte. El PSC està convençut que no hi haurà solució estable al problema d'encaix entre Catalunya i la resta d'Espanya sense que els catalans es puguin pronunciar sobre el seu futur en un referèndum o consulta. Nosaltres volem la consulta. Tant és així que ja hem anunciat el nostre vot favorable a la llei de consultes si s'atenen mínimament els nostres requeriments, que no faran sinó millorar-la, i si rep l'aval del Consell de Garanties Estatutàries.

Però ens veiem obligats a proclamar amb idèntica claredat que la llei de consultes populars no referendàries que el Parlament aprovarà al setembre, no pot emparar una consulta que plantegi la pregunta acordada entre CiU, ERC, ICV-EUiA i la CUP. En primer lloc, perquè una llei de consultes populars no referendàries no pot servir per formular una pregunta pròpia d'un referèndum. En segon lloc, perquè la pregunta acordada no s'ajusta als estàndards de qualitat democràtica fixats per les institucions europees i internacionals: la primera pregunta no és clara, a la segona pregunta només poden respondre una part dels ciutadans, i els promotors no s'han posat encara d'acord en com comptabilitzar els resultats. Un nyap descomunal. En tercer lloc, perquè si el Tribunal Constitucional és fidel a la seva doctrina, sabem que la convocatòria d'una consulta amb aquesta pregunta serà immediatament suspesa. I no tindrem consulta. I nosaltres volem consulta.

Si jo fos president, el primer que faria és convocar una consulta que proporcionés un mandat clar i potent per negociar. Amb una pregunta del tipus: Vol que el govern de Catalunya negociï amb les institucions de l'Estat un acord que garanteixi el reconeixement del caràcter nacional de Catalunya, un pacte fiscal solidari, i el blindatge de les competències en llengua i cultura? Amb el suport obtingut, que crec que seria molt majoritari, tocaria negociar i, finalment, el resultat de la negociació hauria de ser sotmès novament al referèndum o consulta de la ciutadania.

No vull allargar-me més sobre això. Ja saben què penso. Ho he escrit recentment en un article publicat a *La Vanguardia*. Saben que la proposta dels socialistes catalans és treballar per a un nou acord amb la resta de pobles d'Espanya, que per a nosaltres passa per una reforma constitucional que faci d'Espanya un Estat federal plurinacional. Una reforma que, lògicament, hauria de ser referendada a les urnes. Cal agrair a Pere Navarro i Alfredo Pérez Rubalcaba el seu esforç i el seu encert com a impulsors d'aquesta proposta.

Però pel camí que anem, no hi haurà consulta el 9 de novembre. Hi haurà unes eleccions, quan sigui. Però no una consulta. I això frustrarà per molt de temps una part significativa de la societat catalana. No hi pot haver consulta si no és legal i acordada. I per a l'acord cal una negociació que desgraciadament no s'està produint.

Segueixo amb el calendari: preparació de les eleccions municipals. Després, primàries obertes a la ciutadania per elegir el candidat o candidata a la presidència de la Generalitat. I, finalment, a finals del 2015, Congrés del PSC. Per revisar-ho tot.

Però del que més voldria parlar-vos avui és de la meva preocupació fonamental: les desigualtats creixents i la situació socioeconòmica del nostre país.

La meva gran preocupació: la desigualtat i la situació socioeconòmica de Catalunya

Vull parlar del que més em preocupa com a socialista i com a català: l'enorme augment de les desigualtats i la preocupant situació socioeconòmica de Catalunya.

Pel que fa a l'àmbit social, totes les dades indiquen des de fa temps que la vida dels catalans i les catalanes ha empitjorat significativament des de fa uns anys, les dades ens diuen que les desigualtats, l'atur i la pobresa han crescut molt a casa nostra.

Pel que fa a les dades d'ocupació, cal recordar que, malgrat una lleu millora de les xifres, hi ha 570.214 persones en atur a Catalunya.

Si parlem de pobresa, convé llegir **l'Informe Social 2013** sobre Atur, pobresa i desigualtat a Catalunya que va publicar la Fundació Rafael Campalans. Les dades que se'n desprenen són esgarrifoses.

Pel període 2006-2011, i tenint en compte les variables de la Comissió Europea, veiem com a Catalunya hi ha hagut un notable increment, del 7.5% al 21.6%, de la privació material, que és la que impedeix a les persones participar en la societat en què viuen.

A més, la privació material severa ha augmentat del 2.9% al 8.2%, i afecta especialment dos sectors de la població: els que abans de la crisi ja vivien en una situació de pobresa, i els que fins al 2008 eren considerades classe mitjana i que s'han empobrit –els anomenats “nous pobres”-.

Els principals motius són la desocupació i els deutes per habitatge. A això cal sumar que al 2011 el 12.7% de la població catalana manifestava dificultats per mantenir l'habitatge a un temperatura adient, l'anomenada “pobresa energètica” que cada dia és més preocupant no només a casa nostra sinó a molts països del nostre entorn.

Aquestes dades ens porten a afirmar una trista i cruel realitat: el **20.4% dels catalans viu sota el llindar de la pobresa**. I aquest percentatge augmenta fins al 26% pels menors de 16 anys, i fins al 25% pels majors de 65 anys que, a més, en molts casos, sustenten membres d'altres generacions mitjançant les seves pensions. El cas de la pobresa en les famílies nombroses (47%) i monoparentals (46%) és encara més dramàtic.

Tot això està passant a casa nostra.

Però totes aquestes dades no es donen per casualitat, sinó que són fruit de determinades polítiques, inspirades per una ideologia determinada.

Per posar un exemple, en un moment en què la prioritat del país hauria de ser la reactivació econòmica i la lluita contra l'atur, el Govern de CIU ha reduït el pressupost del Departament d'Empresa i Ocupació del 2012 al 2014 en un 30%!

Pel que fa al pressupost del Departament de Benestar Social, per al 2014 és de 1.630 milions d'euros, un 16% menys en relació al del 2010, darrer any del Govern d'Entesa. Així, veiem com des del 2012 els programes de suport a les famílies s'han retallat un 70%, els d'ajuda a les persones amb discapacitat un 50%, i el de la dependència un 10%. Les places a residències i centres de dia per a gent gran amb major dependència s'han encarit uns 200 euros al mes.

I, malgrat que el Síndic de Greuges ha informat que a Catalunya hi ha més de 250.000 infants en situació de pobresa, el Govern de CiU va reduir la partida pressupostària destinada a les beques menjador pel curs 2012/13. Així, només 63.650 alumnes disposaven d'ajuts de menjador escolar. Això no pot ser!

Aquestes dades ens demostren que estem davant d'una situació de veritable emergència nacional. No podem tolerar tanta desigualtat.

Si parlem d'economia, avui ja tenim la certesa que la gestió de la crisi a Europa ha estat equivocada i ha provocat greus conseqüències econòmiques i socials. La política econòmica de l'austeritat a ultrança comporta més destrucció d'ocupació i menys demanda interna i, per tant, una feblesa econòmica que allunya encara més la consecució de l'objectiu de reducció del dèficit públic. El portaveu del grup socialista **Maurici Lucena** ens en parlaria amb major coneixement de causa.

L'austeritat en la despesa per si sola, sense mesures d'acompanyament que incentivin l'activitat en un context d'un país amb forts desequilibris macroeconòmics, que no disposa d'una política monetària pròpia i que té un frau fiscal equivalent al 20% del PIB (40.000M€ a Catalunya/200.000 M€ a Espanya), condueix a un formidable retrocés econòmic i social. I qui se'n salva? Només les persones amb elevats nivells de renda i de riquesa i les grans empreses.

La nostra obsessió és, precisament, posar l'economia al servei de les persones. I no romandre quietes i impotents mentre l'economia desregulada trinxia les possibilitats de felicitat i emancipació de tanta i tanta gent.

Les meves propostes

Vull fixar quatre objectius que considero imprescindibles per millorar la qualitat de vida dels catalans i catalanes.

1. Situar l'ocupació com a centre de les nostres polítiques:

L'objectiu fonamental dels socialistes catalans és **la creació d'ocupació**.

Les condicions necessàries per crear ocupació són: (1) la recuperació de l'accés al crèdit per finançar inversions productives i el consum i la inversió de les famílies; i (2) corregir les desencertades polítiques d'austeritat, recuperant les condicions salarials i laborals i els drets socials.

A més, convindria que el Govern de la Generalitat de Catalunya:

- Instrumentés una política industrial i una política de R+D+i potents, orientades tant a nous sectors (biotecnologia i biomedicina, cultura i audiovisual) com a sectors madurs però competitius com l'agroalimentari o l'automòbil. En aquest sentit, vull expressar la meva decepció pel Pla Industrial presentat pel president Mas el passat divendres, que és una simple declaració de bones intencions que no va acompanyada de la imprescindible dotació pressupostària.
- Potenciés energies alternatives als combustibles d'origen fòssil, creés parcs d'energia i vinculés inversions "urbanes" a les energies sostenibles.
- Apostés i invertís decididament per nous nínxols d'avantguarda tecnològica com la biomedicina i els desenvolupaments tecnològics associats a les *smart cities*.

No obstant, és evident que passaran alguns anys fins que siguem capaços de recuperar nivells d'atur com els que teníem abans de la crisi. Durant aquest temps, les prioritats del Govern en l'àmbit laboral haurien de ser:

- El combat de l'atur de llarga durada. El que afecta a persones majors de 45 anys, a dones, a joves sense estudis i a persones amb discapacitat.
- Els joves sense feina. Cal destinar recursos addicionals als europeus perquè el Pla de Garantia Juvenil (treball o formació en 4 mesos) sigui una realitat i no només bones paraules.

2. Renovar l'Estat del benestar:

Els socialistes vàrem contribuir a definir, construir i adaptar l'Estat del Benestar a les circumstàncies que hem anat vivint. I ara volem transformar-lo. Ara toca reconstruir-lo, però preservant-ne els fonaments: una fiscalitat justa, una despesa pública fortament distributiva i la igualtat d'oportunitats.

Un Estat de Benestar renovat i adequat a la nova realitat, on els seus quatre pilars (educació, salut, pensions i dependència) siguin models de qualitat i d'equitat. En el cas de la Salut, per exemple, cal lluitar per reduir les llistes d'espera que han augmentat els darrers anys.

La defensa de l'Estat de Benestar també passa per revisar alguns dels seus elements organitzatius i funcionals, sense renunciar en cap cas al seu paper redistributiu i de garantia de drets.

3. Reformes socials per lluitar contra les desigualtats i la pobresa:

Per combatre la situació d'emergència nacional de la qual parlava anteriorment, els socialistes catalans apostem per:

- Impulsar la Renda Garantida Ciutadana com a dret a la garantia d'ingressos. Aquesta Renda seria una prestació i un itinerari d'inserció sociolaboral, tal i com va explicar la portaveu adjunta del Grup socialista, **Eva Granados**, en un acte organitzat amb motiu de la Setmana de la Dignitat.
- I mentre no tinguem aquesta Renda Garantida Ciutadana, que els socialistes reclamem des de fa temps, volem una reforma urgent de la Llei de Renda Mínima d'Inserció. I és que a Catalunya hi ha 272.000 llars en les quals tots els seus membres estan a l'atur; i no ens podem permetre tenir una cobertura de Renda Mínima d'Inserció tan baixa com la que tenim.

4. Una reforma fiscal potent:

És urgent reequilibrar els comptes públics amb més ingressos i millor despesa a través d'una profunda reforma fiscal. Aquesta reforma hauria de tenir per objectiu desenvolupar un model fiscal més senzill que reparteixi de forma justa les càrregues impositives, perquè veritablement paguin més els que més tenen i que permeti obtenir els ingressos suficients per finançar l'Estat de benestar i un creixement sostenible, en un marc de control racional del dèficit i l'endeutament públics.

Recentment, el Govern del PP ha aprovat un avantprojecte de llei de reforma fiscal, que aplicarà al llarg de 2015 i 2016, i que globalment abaixarà impostos mitjançant la modificació de l'IRPF, l'Impost de Societats, la tributació d'autònoms i l'IVA.

Els socialistes considerem que aquesta reforma fiscal és inadequada per les següents raons:

- La reforma produirà una baixada de la recaptació pública. Això és negatiu (1) perquè Espanya té actualment uns ingressos públics significativament per sota dels països de l'Àrea Euro. (2) perquè les retallades de la despesa pública des de l'any 2009 han minvat la qualitat i la quantitat dels serveis públics i han reduït la inversió pública, afectant per tant l'Estat del benestar (l'equitat) i el creixement econòmic; i (3) perquè, tal i com ha denunciat la Comissió Europea, la reforma posa en risc el necessari procés de consolidació pressupostària (reducció gradual del dèficit públic), que imposa un 3% de dèficit públic a Espanya per a l'any 2016.
- El molt inquietant augment de les desigualtats i de la pobresa a Espanya durant els darrers anys aconsella un augment de la tributació a les rendes i als patrimonis més elevats, i aquesta reforma fa justament el contrari.
- Les classes mitjanes, que han patit molt amb la crisi econòmica, són les menys beneficiades per la reforma fiscal.
- Per últim, la reforma no planteja un atac frontal al frau fiscal, autèntic forat negre del sistema.

Els socialistes creiem que, en el cas de l'IRPF i de l'Impost de Societats, un plantejament molt més assenyat hagués estat mantenir el nivell de la gran majoria de tipus impositius, (1) eliminant la sobreabundància d'aquells beneficis fiscals

(deduccions, exempcions, etc.) que només aprofiten les grans empreses i les persones físiques que disposen de més recursos, i (2) augmentant moderadament els tipus impositius de determinats rendiments del capital.

Adicionalment, per aconseguir reduir l'enorme volum de frau i elusió fiscal, a banda de modificacions legislatives, és imprescindible augmentar els recursos públics destinats a la gestió tributària, que a Espanya representen només el 0,1% del PIB, molt per sota del 0,4% dels països del nostre entorn.

Final

Vull deixar temps per al col·loqui i no sé si ja m'he allargat en excés. I tot això sense parlar d'educació, cultura, qualitat democràtica, sostenibilitat, i de tantes i tantes qüestions rellevants. Ja hi haurà d'altres ocasions per fer-ho.

Crec que Catalunya, Espanya i Europa, tenen futur. Crec que poden proporcionar un marc raonable de felicitat als catalans, espanyols i europeus. Però les coses no cauen del cel. Cal treballar per fer-les realitat.

Ja els he dit que confio també en el futur del PSC. De fet, si no cregués en el PSC potser no seria tan optimista sobre el futur de la nostra societat. Hi ha moltes coses que o les fem nosaltres o no sé qui les farà. Ara mateix no ho sé veure. Estic convençut que Catalunya necessita una esquerra democràtica, reformista, de vocació majoritària i de govern. La que representa el PSC.

Crec que a la societat catalana li convé un PSC fort. Als treballadors i les classes populars els convé un PSC fort. I per tenir un PSC fort, el PSC ha de canviar, la nostra organització ha de canviar, les nostres formes de fer política han de canviar, la nostra relació amb la ciutadania ha de canviar.

Necessitem una organització radicalment democràtica, que afavoreixi la participació i el debat. En el PSC no hi sobra ningú, sinó que hi falta molta gent. Però cal garantir també el respecte al que som i al que decidim democràticament entre tots i totes. Aquests són objectius irrenunciables perquè necessitem més PSC, no menys.

A nosaltres ens toca ser fidels al llegat de Joan Reventós, socialista de cap a peus, catalanista insubornable, federalista i europeista convençut. Ell ens va ensenyar que no hi ha fruits que no vinguin de la terra o del treball. I que el partit cal estimar-lo i mantenir-lo unit. La seva memòria i el seu mestratge hauran d'inspirar-nos.

Moltes gràcies.